

Publicerad 2019-08-17 17:21 av Catherine Brandt

Det är svårt att beskriva den tystnad som känns, när några är mitt i en utsatthet och är jätterädda..

Vi vill bara göra rätt, säger de.

Det ringde på porttelefonen.

Sa dom något?

"-Ni behöver inte gömma er mer, han är anhållen."

Usch, men vi gömmer oss ju inte..

Det var dom där från terrorsekten, som var därute.

Oj, herregud!

Vad gör vi nu?

(De kröp under bordet)

Vi gömmer väl inte oss från "Rävlanda" heller.

(De kröp fram igen)

Men det är ju honom vi vill rädda.

(De vände sig mot den som vill väl)

Ja, jag vet, det känns som vi kan få igenom
att vi utbildat oss själva till "medborgarlön"
men det är polisen som håller i det, förstås.

Jag önskar av hela mitt hjärta att "Rävlanda" får förbli
den goda rehabiliteringen för kvinnor som utnyttjats
som sexslavar och självvald prostitution,
kvinnor i riskzonen och utbildningen som för den
som verkligen vill, att känna på dessa hemskheter.

Du får det att låta som en turistattraktion.

Ja, kanske det.

(Den oerfarna tittade i en broschyr)

Betalar dom verkligen själva för det här?

Alla betalar, utom dom som får förmåner.

(Så började den oerfarna nynna på en sång..)

"Därute finns terrorsekten, och vi håller oss inne..

Det ringde på porttelefonen.

"-Ni behöver inte gömma er mer, han är anhållen."

(Den som ville väl slutade läsa och såg mot de-rädda)

Har terrorsekten fått polisen att gripa någon från oss?

Helvete också, han reste sig från stolen och tog samtalet..

—

Gud, vad jag älskar honom.

Vem?

Han som är med på bilden.

Vem är det?

Han som brukar säga,

"-Vad vill du mig"

Då är han nog väldigt arg.

Ja, han finns bara i min berättelse.

Inte på riktigt, då?

Nej, inte här i verkligheten.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Catherine Brandt med Poeter.se id #56231 innehar upphovsrätten